

V BEZPEČNOM ÚKRYTE

V hre
na vraždu
účinkujú
všetci

IKAR

Rachel Abbottová

V BEZPEČNOM ÚKRYTE

Rachel Abbottová

Preložila
Jana Seichertová

IKAR

Rachel Abbott
THE MURDER GAME

Copyright © Rachel Abbott, 2020
Translation © 2020 by Jana Seichertová
Jacket design © 2020 by Diana Delevová
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7311-5

PROLÓG

Trasúcimi prstami siahnem na kľučku. Želám si, aby som povedala nie, odmietla hrať hru, ktorú naplánovali na dnešný večer. Možno nie som taká odvážna, ako si o sebe myslím. V druhej ruke stískam čiernu obálku, držím ju tesne pri sebe, akoby slová napísané na kartičke mohli prepáliť pergamen hladký ako satén a ocitnúť sa všetkým na očiach.

Keď vyjdem z izby na chodbu, otvorí sa ďalšie dvere a takmer zhýknem pri pohľade na Isabel v strieborných puzdrových šatách a na Chandru v dlhej tyrkysovej hodvábnej sukni. Hlava sa mi zakrúti od prívalu spomienok. Práve to je zrejme zmyslom hry.

Nikto nerozpráva. Ani sa na seba neusmejeme a zídeme po elegantnom schodisku. Pozriem sa na Matta. Svoji sme už tri roky, ale zrazu ho nespoznávam. Odhodlane zatína zuby, tuho stíska pery a z vrečka saka mu trčí čierna obálka podobná mojej. Všimne si, že na ňu hľadím, a zasunie ju doň hlbšie.

Dnešná noc je celkom iná ako tá pred rokom, keď sme sa vyhrnuli z izieb, vzrušení vyhlíadkou na príjemný večer a svadbu, ktorá sa mala konať na druhý deň.

Spýtala som sa Matta, čo si myslí o dnešnej večernej hre, ale odmieta o nej hovoriť. Zjavne o to Lucasovi ide –

a čo Lucas chce, to aj dostane. Aspoň od môjho manžela. Aj keď v poslednom čase vôbec netuším, aké myšlienky sa Mattovi preháňajú hlavou.

Obávam sa, že nešťastné dvojice väčšinou nevedia presne povedať, kedy sa ich vzťah začal rúcať, kedy pocit blízkosti nahradil odstup a dobrosrdečné podpichovanie sa zmenilo na nešikovne skrývané pohrdanie. Ja však viem určiť začiatok rozpadu svojho manželstva veľmi presne.

Náš spoločný život až dovedy plynul bez problémov, akoby sme vedľa seba plávali v pokojnej rieke. Lenže potom sa vodná hladina zmenila. Narazili sme na kaskády a silný prúd nás od seba odtrhol. Teraz vidíme toho druhého v diaľke, no nemôžeme alebo nechceme spolu zamieriť späť do pokojných vôd.

Prešiel presne rok odo dňa, keď nás začalo unášať opačnými smermi, a zrazu nemáme nijaký zachytný bod, nijakú záchranu na dohľad.

Nikdy sme sa však o tom nerozprávali, lebo by sme sa nevyhli zmienke o udalosti, ktorá nás od seba odtrhla.

Museli by sme hovoriť o Alex.

PRVÁ ČASŤ

I

Pred rokom

Odbočím autom na okraj cesty, a keď kolesá zastanú na tráve, obrátim sa k Mattovi.

„Okej, už sa nemusíš nervózne mykať. Posledný úsek ti dovolím šoférovať.“

Predstiera prekvapenie. „Mykal som sa?“

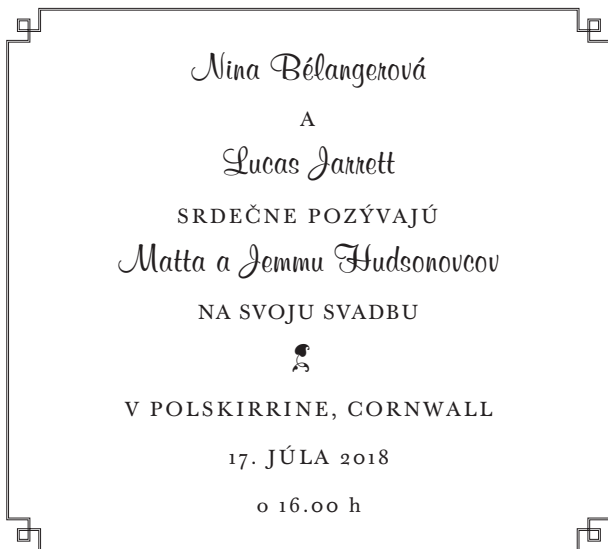
Zasmejem sa, otvorím dvere a vystúpim. Matt nenávidí môj štýl jazdy. Podľa neho šoférujem príliš rýchlo a brzďím príliš prudko. Pravdepodobne má pravdu. Šoférovanie považujem za životnú nevyhnutnosť rovnako ako pranie alebo kupovanie zubnej pasty, ale Cornwall je ďaleko a Matt sedel za volantom už dve a pol hodiny, keď som ho vystriedala.

Kým Matt spredu obchádza auto, zo zadného sedadla vezmem fľašu vody a bielu obálku. Obaja sa oprieme o kovovú bránu a zadívame sa na vidiecku krajinu. Počúvame spokojné bučanie kráv pochutnávajúcich si na tráve a podávame si vodu.

„Vzrušený?“ spýtam sa ho.

„Myslím, že áno.“ To je manželova typická odpoveď – opatrná, odmeraná.

Z hrubej obálky vyberiem bielu kartičku. Matt mi prečítal dátum a miesto, ale doteraz som sa na ňu neunúvala pozrieť.

„V Polskirkirine sa aj ubytujeme, však? Prenajal si tam rekreačný dom alebo niečo podobné?“

Matt hľadí rovno pred seba. „Nie. Tak sa volá jeho sídlo.“

Už sa zmienil, že Lucas je finančnej zabezpečený, ale zabudla som na to. S manželovými priateľmi som sa nikdy nestretla a Matt ich nevidel celú večnosť, aj keď s Lucasom sa stýka celkom pravidelne. Pred dvomi rokmi sme ich nepozvali na našu svadbu. Oslávili sme ju len v najužšom kruhu, lebo moja matka bola chorá, a náš posvadobný život s náročnými povolaniami a novým domovom bol dosť hektický.

„Kde Lucas spoznal Ninu? Vieš to?“

„Tuším v Paríži. Bol tam vybaviť nejakú záležitosť pre nadáciu.“

„Nadáciu?“

„Áno, Jarrettovu.“

Obrátim sa k nemu. „Žartuješ, však? Nie je členom rodiny Blaira Jarretta?“

Matt sa uskrnie. „Lucas je Blairova rodina, konkrétne jeho syn.“

„Preboha! Prečo si mi to nepovedal? Doriti, Matt, určite je poriadne zazobaný.“

„Netajil som to pred tebou. Nikdy na to neprišla reč. Vedela si, že mám priateľa Lucasa a že ako tínedžer som uňho doma býval často. Nepovažoval som za potrebné poskytnúť ti podrobnosti o jeho bankovej bilancii alebo rodokmeni.“

Typický Matt. Vôbec mu nepripadalo dôležité alebo zaujímavé, že Lucas je synom muža, ktorý zarobil kopu peňazí napísaním jedného z prvých algoritmov pre vyhľadávače a investoval ich do založenia dobročinnnej nadácie.

„Prezradíš mi, ako si sa s ním zoznámil?“

Manžel sa obráti ku mne. „Povedal som ti to, keď prišla pozvánka. Jeho otec hral golf s mojím.“

„Matt! To nie je vysvetlenie. Tvoj otec určite má veľa priateľov, ktorí majú synov. Buď konkrétnejší, prosím.“

Nakloní sa ku mne a jemným bozkom mi poštekli pery, ale ja sa nedám tak ľahko rozptýliť. Môj muž je na informácie vždy skúpy, no tentoraz sa nevzdám! Prísne naňho pozriem.

Matt sa ticho zasmee. „Okej, vyhrala si. Keď sme mali približne štrnásť, naši otcovia usúdili, že by sme sa mali naučiť hrať golf. Otec chcel, aby som vynikal aspoň v jednom športe, a keď som vo všetkých ostatných sklamal, golf zostal ako posledná možnosť. Lucas a ja sme s otcami približne každý tretí víkend trénovali vo štvorici na golfovom ihrisku. Zrejme som bol beznádejný prípad. Okrem toho som bol na svoj vek malý, zatiaľ čo Lucas už meral takmer stoosemdesiat centimetrov. Určite sme na ihrisku

vyzerali smiešne. Lucas videl, ako ma to ponižuje, a tak otcovi naznačil, že namiesto hrania golfu by sme my dvaja mali radšej tráviť víkendy v ich dome. Patril k nemu aj bazén a v zlom počasí sme hrali biliard.“

„To bolo na tínedžera veľmi ohľaduplné,“ uznám a položím si mu hlavu na plece. Je mi jasné, že obdobie dospievania nebolo preňho jednoduché. Sklamal otcove športové očakávania a navyše sa ustavične trápil, či dorastie aspoň do stošesťdesiatich centimetrov – čo sa mu, pravdaže, napokon podarilo.

„To je pre Lucasa typické. Vždy bol vnímavý k pocitom iných ľudí. Tak či onak, celú prvú jar sme strávili spolu. Potom sa k nám pridali Nick a neskôr aj Andrew. Stavím sa, že aj oni budú jeho družbami.“

Mattov tón sa zmenil, a tak prehodím: „Asi tá príliš nepotešilo, keď sa z dvojice stala štvorica.“

Vzdychne si. „O to nejde. Obaja sú fajn. Je s nimi zába-va a určite sa ti budú páčiť. Ak mám byť úprimný, mal som čo robiť, aby som s nimi udržal krok. Obaja boli takmer rovnako vysokí ako Lucas. Občas som sa pri nich cítil ako nedochôdča.“

Objímam ho okolo krku a zase ho pritiahnem k sebe. „Už sa tak nemusíte cítiť, vážený pán plastický chirurg.“

Zakloním sa a pozriem na Mattove takmer dokonalé črty. Vyzerá, akoby si vlastným skalpelom vymodeloval tvár: rovný nos, súmerné pery, dokonale symetrické oči. Niekedy sa čudujem, prečo si vybral práve mňa, dievča s príliš plnou hornou perou a s vysokým obočím, ktoré mi dodáva trochu prekvapený výraz. Ale Matt ma ustavične ubezpečuje, že by na mne vôbec nič nezmenil.

„Prečo sa s nimi už nevídaš?“

„Vieš, ako to chodí. Všetci máme veľa práce a bývame ďaleko od seba. Lucasovi občas zavolám, pošlem e-mail

alebo sa s ním stretnem, keď príde do Londýna, ale väčšinu času trávi tu na juhu alebo na služobných cestách. Po otcovej smrti prevzal vedenie nadácie. Andrew zase pri každej príležitosti vypláva na lodi do sveta a Nick, aj keď pracuje ako bankár v City, žije v St Albans.“ Naposledy ma stisne. „Pod', vrátíme sa do auta. Už máme pred sebou iba polhodinu cesty a vonku je príliš horúco.“

Matt má pravdu. Na Anglicko dnes panuje neuveriteľne teplé počasie. Cítim sa skôr ako v južnom Taliansku.

Znovu nastúpime a Matt zaujme oblúbené miesto za volantom. Na chvíľu sa ma zmocní panika – čo ak moje svadobné šaty nie sú dosť nóbl?, ale pred manželom svoju obavu nevyslovím. Netušila som, že sa ocitneme v takej fajnovej spoločnosti.

„Prezraď mi viac, Matt. Čo by som mala vedieť o tých ľuďoch, skôr než tam prídeme? Ako sa s nimi Lucas zoznámil?“

Pokrúti hlavou a predstiera zúfalstvo. „Čoskoro sa ich budeš môcť na to spýtať sama, Jem. Poviem ti iba jedno: peniaze z nikoho neurobia výnimočného človeka, tak nedovoľ, aby ovplyvnili tvoj názor na nich. Ver mi, že sú ich najmenej dôležitým atribútom.“

Zamyslene prikývnem. Má pravdu. Nech si však vraví, čo chce, zrníčko vzrušenia, ktoré vo mne rástlo s každým prejdeným kilometrom, mi po jeho slovách uviazlo v hrdle.

Posledných desať minút cesty prejdeme mlčky. Matt sa neprirodzene predkláňa na sedadle ako dieťa, ktoré rodičia prvý raz vzali k moru. Možno ho iba znervózňujú úzke cesty lemované živými plotmi. Nikdy nevie, čo ho čaká za najbližšou zákrutou.

Podchvíľou otočí hlavu a povzbudivo sa na mňa usmeje, akoby mi čítal myšlienky. Práve som presvedčila sama seba, že som smiešna a že na správnom oblečení vôbec nezáleží – na tej svadbe predsa nejde o mňa –, keď vtom vojdeme do ďalšej zákruty.

„Panebože!“ užasnem.

Vyšli sme na hrebeň, odkiaľ cesta pokračuje dolu k pobrežiu, a pred nami sa otvoril panoramatický výhľad na more. Na myse, rovno nad trieštiacim sa morským príbojom, sa objavil cieľ našej cesty. Polskirrin. Domov Lucasa Jarretta.

Dokonca aj Matt stratí reč. Nezastane, ale výrazne spomalí. Napokon si odkašle. „Je celkom pekný, však?“

Zasmejem sa nad jeho predstieranou ľahostajnosťou. Polskirrin svojou krásou doslova vyráža dych. Asi by ste ho nazvali panským sídlom alebo kaštieľom. Je zo svetlobéžového kameňa a tipujem, že tu stojí už niekoľko storočí.

Dlhá štrková príjazdová cesta vedie cez široký trávnik, ktorý za dvojkridlovou kovovou bránou prechádza do upravenej záhrady rovno pred hlavnou budovou. V obmurovanom oválnom jazierku, plnom zlatých rybičiek, žblnká fontána a za domom, medzi záhradou a morom, sa rozprestiera les. Určite cezeň vedie chodník až na breh. Neviem sa dočkať, kedy pocítim, ako mi členky obmýva studená morská voda.

Aj zo vzdialenosti približne štyristo metrov vidíme, že niekto vyšiel z predných dverí. Zjavne nás zbadali.

„Čo sa dá robiť,“ vzdychne si Matt. „Už z toho nevyčúvame, drahá.“ Vzápätí sa na mňa uškrnie a v očiach mu zaiskrí.

Brána sa otvorí, akoby niekto mávol čarovným prítičkom, a Matt zamieri autom po príjazdovej ceste k domu,

pred ktorým stojí tmavovlasý muž. Pozriem sa na manželku. Usmieva sa od ucha k uchu, z čoho usúdím, že čakajúci muž je Lucas. Na sebe má tmavomodré šortky, obyčajné biele tričko a na tvári priateľský úsmev.

Matt rýchlo vystúpi z auta a vykročí k nemu. Až vtedy si uvedomím, aký je Lucas vysoký. Môj manžel meria sedemdesiatosem centimetrov, ale priateľ ho prevyšuje aspoň o hlavu. Matt jednou rukou chytí Lucasa za plece a druhou mu nadšene potrasie pravicu. Nepočujem, čo si hovoria, ale doprajem im chvíľu súkromia. Potom si vezmem zo zadného sedadla klobúk a vykročím k nim.

„Lucas, toto je Jemma, nuž, vlastne Jemima, ale hovoríme jej Jemma. Moja manželka, no to už vieš.“ Matt hovorí rýchlo a priveľa. Vystiera ku mne ruku, akoby ma chcel vtiahnuť do kruhu.

„Vitaj, Jemma. Som rád, že ťa spoznávam.“ Lucas sa ku mne nakloní a privíta ma obligátnym bozkom na obe líca. Potom zdvihne hlavu a usmeje sa. Až vtedy si všimnem jeho oči. Majú jantárovú farbu, takmer ako oči leva. Teraz sú teplé a priateľské, ale neubránim sa otázke, či rovnako ako levie svietia a preniknú aj cez čiernu tmú.

2

Nina Bélangerová si náhlivo utrela ruky do kuchynskej utierky a pozorovala muža so ženou, ako vystupujú z auta a približujú sa k Lucasovi. Mala by ísť von a pozdraviť hostí, ale cítila nevysvetliteľnú nervozitu. Možno by sa čudovali, prečo si ich priateľ berie túto malú žienku z malého mesta v strednom Francúzsku, keď si môže vybrať z nekonečného zástupu očarujúcich žien bojujúcich o jeho pozornosť na dobročinných podujatiach. Niekedy sa tomu aj sama divila.

Spomenula si na deň, keď sa spoznali. Lucas vystúpil ako hlavný rečník na parížskej konferencii, ktorej organizátori ju najali, aby sa postarala o moderátorov a stovky účastníkov, čo si ho prišli vypočuť. Všetko sa pokazilo: osvetlenie vypadlo, Lucasov mikrofón poriadne nefungoval, jednoducho pohroma. Nina podľahla panike. Za elektrické vybavenie zodpovedná nebola, ale za hlavného rečníka áno. Mala pocit, že ho sklamala.

Lucas Jarrett však sebaisto prešiel na okraj pódia a zvýšil hlas, aby ho obecenstvo počulo. Odišiel sprevádzaný nadšeným potleskom a v zákulisí našiel Ninu, ako dupe od zlosti a nadáva elektrikárom. Keď si ho všimla, s blúčicami lícami sa obrátila k nemu, aby sa mu ospravedlnila. Lucas sa iba zasmial.

„To nič. To sa jednoducho stáva,“ upokojoval ju. „Ale ak mi to silou-mocou chcete vynahradiť, nešli by ste dnes so mnou na večeru?“

Ako mohla odmietnuť?

Nina sa neodvážila dúfať, že po odchode z Paríža ju bude chcieť znovu vidieť, ale slúbil jej, že sa vráti, a sľub dodržal.

Teraz sa zaňho chystala vydať.

Sledovala hostí kráčajúcich k domu. Dovtúpila sa, že to sú Matt a Jemma. Vyzerali šťastní a často sa na seba usmievali, zatiaľ čo Lucas sa prihovárал raz jednému, raz druhému. Budú aj ona a Lucas spolu takí šťastní? To ukáže až čas.

Keď Nina pred šiestimi mesiacmi súhlasila, že sa sem presťahuje, nevedomila si, že v obrovskom dome bude často zostávať sama, zatiaľ čo Lucas bude cestovať po celom svete a hľadať ľudí, ktorí najviac potrebujú peniaze z Blairovej nadácie. Nemala to srdce povedať mu, že aj keď Polskirrin je krásny, necíti sa v ňom vítaná. Vedela, ako by mu to znelo. Pomyslel by si, že za to môže Alex.

Nina si vzdychla. Veľmi chcela, aby ich svadba bola úžasná, a neúnavne pracovala na najmenších detailoch. Pred veľkým dňom však musela nakrmiť šesť hostí, ľudí, s ktorými sa predtým nestretla. Lucas si troch najstarších priateľov vybral za družbov a spýtal sa Niny, či by jej spôsobil priveľa starostí, keby ich ubytoval v Polskirrine. Ubezpečila ho, že vôbec nie. Naozaj jej nebudú na ťarchu! Jednako už po stý raz si zaželala, aby tu mohla byť aj jej vlastná rodina. Bolo ich však priveľa. Okrem toho starí rodičia z otcovej aj matkinej strany by takú dlhú cestu nezvládli, a tak sa rozhodli, že neskôr v ten mesiac usporiadajú druhý obrad vo Francúzsku. Matka bola

odhodlaná prekonať britskú svadbu a Nina sa usmiala, keď si ju predstavila, ako pobehuje po dome a vydáva rozkazy.

Odvrátila sa od okna a vrátila sa k práci – príprave obeda. Varenie patrilo k činnostiam, ktoré vykonávala celkom sebaisto, a kuchyňa bude jej útočiskom, keby nejaké náhodou potrebovala.

3

Vďačne sa usmejem na chlapca, ktorého doslova odvliekli z bylinkovej záhrady do domu, aby mi vyniesol tašky na poschodie. Potom si sadnem na okraj postele a rozhliadnem sa okolo seba.

Aká krásna izba! Dvojité francúzske okná sú odchýlené a tenký biely záves nadúva vetriček. Vtom zacítim vôňu marhúľ a na starožitnom bielizníku zbadám misu plnú zrelého ovocia s náznakom rumenca na šupke. Ohmatám matrac, sadnem si naň a trochu ho otestujem. Pod šuštiacou posteľnou prikrývkou sa mi bude dobre spať. S úškrnom sa obrátim k Mattovi, ktorý sa už vybaľuje: oblečenie úhľadne ukladá do zásuviek alebo vešia na čalúnené vešiaky v šatníku. On je organizátor a ja som rojko. Mala by som mu pomáhať, namiesto toho nasávam atmosféru. Na starých domoch je niečo podmanivé. Neubráním sa otázke, koľko iných ľudí už spalo medzi týmito štyrmi stenami a aký mali život.

Podídem k oknám, odhrniem záves a objavím malý balkón s vlastným kamenným schodiskom vedúcim na širokú dláždenú terasu. Zdola počujem hlasy a smiech: ostatní hostia sa schádzajú na drink pred obedom. Lucas nás ubezpečil, že s ním na nás počkajú – kým bude tiecť víno, nikomu to nebude prekážať –, no pridlho sa zdržovať v izbe by od nás bolo neslušné.

Musím sa prezliecť, ale výjav odohrávajúcí sa pred moji-
mi očami ma doslova ochromí. Dom stojí na útese a z bal-
kóna máme nádherný výhľad na tmavomodrý oceán. Pa-
nuje horúčava, no pri pohľade na vlny narážajúce na breh
si položíam otázku, či v noci nebola na mori búrka.

Na balkóne som len chvíľu, keď za sebou počujem tiché
kroky. Matt ma objíma okolo pása a nosom mi poštekľí
krk. Keď sa obraciam k nemu, zrazu zmeravie, a tak sa
obzriem a sledujem jeho pohľad. Uprene hľadí na postavu
kráčajúcu cez terasu. Je to mladá žena. Hlavu má sklone-
nú, črty jej zakrývajú rovné čierne vlasy visiace na oboch
stranách tváre ako záves. Má na sebe voľné sivé plátenné
nohavice a ešte voľnejšiu tuniku z rovnakej látky, no pri
rýchlej chôdzi jej priliehajú k telu a zvýrazňujú chudú po-
stavu.

Zrejme zacítila naše pohľady, lebo zrazu zdvihne hlavu,
pozrie na nás a pri chôdzi trochu zaváha. Spamätá sa
a znovu vykročí tak rýchlo, že sa spýtam sama seba, či
som si jej zaváhanie iba nepredstavovala.

„Kto je to?“ spýtam sa Matta a ďalej hladkám ruku,
ktorá ma pevne drží.

Chvíľu neodpovedá.

„Matt?“

„To je Lucasova sestra.“ Manželov hlas znie zrazu tich-
šie. Otočím hlavu a pozriem naňho.

„Nevedela som, že má sestru. Vyzerá...“ Nevieam, ako to
nazvať. Vzhľadom na ženine nervózne pohyby a napätie
vyžarujúce z chudej postavy mi zide na um slovo „rozru-
šená“, ale pripadá mi príliš príkre. Možno by bolo vhod-
nejšie povedať „nešťastná“.

„Áno,“ Matt ani nepočká, kým dokončím vetu. „Máš
pravdu.“

„Povedz mi o nej.“

Mattove ruky klesnú z môjho pása a cítim, ako sa odvracia. „Teraz nie, Jemma. Musíme sa prezliecť na obed.“ Vracia sa do izby.

„Tak mi aspoň povedz jej meno!“

„Alex. Volá sa Alex.“

Netuším, prečo pohľad na Lucasovu sestru Matta tak vyviedol z miery. Odbije ma slovami, že to je dlhý príbeh a že na rozprávanie teraz nemá čas.

„Zaiste si predpokladal, že tu bude,“ nedám sa odradiť. „Napokon, je to svadba jej brata.“

„Áno, ale myslel som si... dúfal som, že Alex už na tom bude lepšie. Celkom zotavená.“

Chcem sa ho spýtať, z čoho sa potrebuje zotaviť, no manžel sa obáva, aby na nás príliš dlho nečakali s obedom. To nič, aj tak sa s ňou čoskoro zoznámim, pomyslím si vzápätí.

Mám slabosť pre ľudí, ktorí sa trápia. Keď vidím utrápenú dušu, inštinktívne sa jej snažím pomôcť. Dobre však viem, že na Matta nesmiem tlačiť. Zrazu sa ku mne obráti a nasilu si nasadí šťastný úsmev.

„Poďme za ostatnými.“ Vystrie ku mne ruku. Chytím ju v nádeji, že vzrušenie, ktoré ho na chvíľu opustilo, sa čoskoro vráti. Zídeme po vonkajšom schodisku a vykročíme za smiechom ozývajúcim sa z južnej časti domu. O chvíľu zbadám veľký stôl v tieni pergoly pokrytej popínavými ružami.

Lucas sa obráti k nám.

„Jemma, Matt, poďte a zvitajte sa s ostatnými.“

Žena sediaca na opačnej strane stola malátne zdvihne ruku. Keď sa posunie na svetlo a s úsmevom nás pozdraví, zaujmú ma jej mahagónové vlasy upravené do zložitých vln a zastrčené za uchom. Na sebe má krátke smaragdo-